

عارف عبدالمستین

عارف عبدالمستین یکم مارچ 1923ء نوں امرتسر دے اک کشمیری خاندان وچ پیدا ہوئے۔ آپ دے والد داناں خواجہ عبدالمحمیدی۔ عارف ہوراں دا بچپن تے جوانی داندھلا حصہ امرتسر وچ گنکھیا تے اوتھ ہی تعلیم حاصل کیتی۔

ہجرت کر کے پاکستان آئے تے چشتیہ ہائی سکول لاہور وچ مدرس ہو گئے۔ ملازمت دے نال نال علمی تے ادبی رسالیاں وچ نظم تے نثر لکھدے رہے۔ کئی رسالیاں دے مدیر وی رہے۔ فیراہیم۔ اے۔ اوکا لاج لاہور وچ اسلامیات دے لیکچرار لگ گئے۔ ایہتھوں ریٹائر ہو کے پرائیویٹ کالجوں وچ پڑھاندے رہے۔ آپ اک سچے کمرے انسان، اُچے پدھر دے شاعر، نثر لکھندے ادیب سن۔

عارف عبدالمستین ہوراں پہلاں اُردو وچ شاعری شروع کیتی، فیر پنجابی ول پر تے۔ آپ دیاں پنجابی غزلاں تے نظماں دا مجموعہ ”اکلا پے دا مسافر“ عوام وچ مقبول ہویا۔ آپ نے اپنی شاعری راہیں، مٹھیاں، کوڑیاں، پھکیاں تے کھٹیاں ہتھتیاں نوں ظاہر کیتا اے۔ ایس توں آؤ آج دے دور دے انسان دے دکھ درد تے تنہائی توں ابھرن والے کرب نوں پیش کیتا اے۔ آپ دیاں نظماں دا مجموعہ ”انہر پھری تھان“ 1990ء وچ شائع ہویا۔ پنجابی غزلاں دا اک ہور مجموعہ ”خوشبوداسفر“ شائع ہویا اے۔ تنقیدی مضموناں دا مجموعہ ”پرکھ پڑچول“ پنجابی دے تنقیدی ادب وچ اُچا مقام رکھدا اے۔

عارف عبدالمستین نے پنجابی نظم راہیں گھر وکے رشتیاں دے حوالے نال موجودہ دور دے بندے دے احساس نوں تخلیقی سلخ اُتے پیش کیتا اے۔ آپ دی زبان سادہ تے خالص شہری پنجابی اے جیہدے وچ ترنم تے نفسی کھل درجے تیک موجود اے۔ 30 جنوری 2001ء نوں علم و ادب دا ایہہ چراغ ہمیشہ لئی بجھ گیا۔

غزل

میرے تن تے داغ نہ دھبہ ایویں میں شرمناواں کیوں
ون سؤئے کپڑے پا کے اپنا آپ لکناواں کیوں

اپنے ہتھیں کشتی توڑی، چنچے سئے مرضی نال
مُن جد ڈن ویلا آیا دس خاں میں ہنچناواں کیوں

میں عاشق سورج دا جن دا، کرناں دا، زشتاکی دا
پھردا میرے اگے پچھے میرا ای پرچھناواں کیوں

میرا ای کوٹھا کچا نہیں اے سبھ دے گھر اتھے کچے نہیں
کالے بدل چڑھدے دیکھ کے میں اپناں گھبرناواں کیوں

شیراں داگ میں ہک وچ نیزہ کھا کے مرنا سکھیا اے
نودل بن کے کنڈ وکھا کے اپنی جان بچاناواں کیوں

وچھڑے جہاں دا غم عارف میں کیوں بھل سکدا ہاں
جس نے مینوں ملن کیتا میں اوہ اگ ہنچناواں کیوں